

הכל התחיל מ"טיף-טיף"

אלקה שנקר, שרלין מוקודן (הודו)

נמר יצא לחפש מזון בשדות ונקלע לסערה. רטוב ורעב הוא ניגש לקיר בקתה של נאיני. נאיני הייתה אישה חמורת מזג שחיה בקצה הכפר. מצב רוחה היה באותו היום גרוע במיוחד כי גג הבקתה שלה דלף מאוד.

"טיף-טיף הזה האיום" היא מלמלה כשהיא מזיזה את המיטה ואת החפצים שלה ממקום למקום, לשמור עליהם בפני הגשם. "האם אין הוא נפסק לעולם?" היא דחפה את המיטה אל הקיר. הקיר רעד. הנמר הרגיש את הרעד ושמע את נאיני הזועקת "הורג אותי הטיף-טיף הזה."

הנמר נדהם ונבהל "מה יכול להיות הטיף-טיף הזה? הוא עושה רעש נורא. זה בוודאי איזשהו יצור איום."

באותו הזמן עבר במקום בולנאת הקדר. גם הוא היה במצב רוח רע, כי חמור שלו ברח. פתאום הוא

ראה חיה כלשהי ליד קיר הבקתה. "הנה הוא!" הוא צעק, ניגש לנמר ובעט בו. אחר כך משך לו באוזניים בלי להבחין עם מי יש לו עניין. "אם תברח שוב, אשבור לך את כל העצמות!"

הנמר פחד עכשיו ממש. "זה בוודאי הטיף-טיף האיום הזה" חשב. בלי להוציא הגה הלך אחרי הקדר אל ביתו. כשהגיעו לשם בולנאת קשר את הנמר היטב בחבל חזק. "עכשיו תישאר בגשם" הוא צעק.

אישתו של הקדר קמה מוקדם בבוקר. כשיצאה מהבית ראתה את הנמר ונתנה זעקה איומה. בולנאת בא בריצה. הוא נעצר כשראה את הנמר ואז הסתובב והתחיל לברוח. אישתו רצה אחריו תוך כדי זעקות. הם נכנסו לבית, סגרו את הדלת חיזקו אותה בכמה ארגזים כבדים.

עכשיו התעוררו גם השכנים. הם ראו את הנמר הנוהם ליד ביתו של בולנאת. מופתעים רצו לספר לשכנים אחרים אבל בינתיים הנמר לעס את החבל, השתחרר וברח ליער. אחרי זמן מה בולנאת הציץ החוצה דרך פתח קטן.

"הנמר הלך" הוא לחש ורועד מפחד פתח את הדלת. את הנמר לא ראה יותר. אנשים רבים באו לבקר את בולנאת באותו היום. "האם באמת בעטת בו?" שאל הנגר. בולנאת כבר הספיק להתאושש. "לא רק בעטתי והכיתי אותו, גם משכתי לו באוזניים" אמר בצחוק. סיפור הנמר התפשט בכל הסביבה. גם המלך שמע אותו וקרא לקדר. "עוד לא שמעתי על גבורה כזו! אנו צריכים אנשים כמוך בצבא שלנו. תהיה גנרל בצבא שלי!" ערב אחד, כשכל אנשי חצר המלך ישבו באולם, בא בריצה חייל וצעק "מלחמה! המלך השכן הכריז על מלחמה. שמונים אלף חיילים מתקרבים לגבולות שלנו!" המלך קרא לבולנאת. "הגיע זמן שתראה את גבורתך. אתה עכשיו מפקד ראשי של הצבא." "אעשה ככל שאוכל" גמגם בולנאת, כשלבו דופק חזק מרוב פחד. אותו לילה אמר בולנאת ביאוש לאישתו "מה אעשה? הרי אינני יודע אפילו לרכב על סוס."

"אל תדאג" אמרה היא "אקשור אתך היטב לסוס. את היתר תשאיר בידי האל." מוקדם בבוקר הגיע לביתם שליח עם סוס שחור נהדר. "זה הסוס של המלך עצמו. הוא שולח לך אותו כדי שתרכב עליו לקרב." בולנאת יצא אל הסוס עם אישתו. ארבעה משרתים העלו אותו על האוכף ואישתו קשרה אותו היטב. היא אפילו קשרה אחד של החבל לזנבו של הסוס. הסוס לא אהב את כל החבלים האלה ופתאום פרץ והתחיל בדהירה, עם בולנאת המנסה להחזיק את עצמו באוכף. הסוס דוהר ישר לכוון מחנה האויב. "לא! לא!" קרא בולנאת. הם עברו ליד עץ בניאן, ששורשי האוויר שלו נתלו מעל הדרך. בולנאת תפס אותם כדי להשתחרר מהסוס, אך הסוס דהר מהר מדי והשורשים נקרעו מהענפים ונשאר מתנופפים בידיו. "הצילו! הצילו!" קרא הקדר כשהוא מנפנף בידיו עם השורשים. הסוס דהר ישר אל האויב. חיילי האויב ראו איש

פראי, עם חבלים המתנופפים סביבו, עם שערות פרועות, רוכב על סוס פראי שחור וצועק בקול. "זה חיל החלוץ!" קרא אחד החיילים. "זה שד או שטן" קרא שני. "המלך שולח חיל שדים" קרא חייל שלישי. "רוצו!" קרא הרביעי. "רוצו!" קראו האחרים וכולם נסו בבהלה.

סוסו של בלנאת הגיע למחנה הנטוש של האויב. החבלים התרופפו והוא נפל ארצה. הוא הביט סביב, מופתע, וראה שמחנה האויב ריק מאדם. ואז קם לאט, והוביל את הסוס חזרה אל ביתו. חיילי המלך באו לקראתו ומצאו אותו חוזר עייף הביתה.

"האויב ברח" הוא אמר להם. החיילים רכבו עד למחנה כדי להיוודע בעצמם. המחנה היה ריק. הם חזרו בשמחה למלך וסיפרו לו מה קרה. "הוא גירש לבדו את החיל כולו?" קרא המלך בשמחה "איזה גיבור." עד היום מספרים שם על הקדר האמיץ שלבדו תפס נמר וניצח חיל שלם.